

SKRÁSETA STAÐARNØVN Í VÁGI

Nógv staðarnøvn eru við at fara í gloymskuna, og fyri at varðveita hendan partin av søguni hjá Vágs kommunu, verður nú farið undir at skráseta staðarnøvn í kommununi, sigur kommunan á heimasíðuni. Tað eru teir báðir Arnfinnur Thomassen og Arnfinnur Bjarkhamar, sum standa fyri hesum arbeiði. Umframt at skráseta sjálv staðarnøvnini, so er ætlanin eisini at skráseta møguligar søgur, sum eru knýttar at staðarnavninum. Staðarnøvnini verða skrásett á talgilt kort, soleiðis at øll kunnu fáa gleði av hesum.



uni á føroyskum børnum í 70-árunum við hinari minniligu appelsingulu LP-plátuni. Sangirnir eru sum perlur á snóri. Hoyrir tú t.d. "Lítla Marin droymdi", gongur tú og murrar hann innantanna fyri dagin. Har eru allar hinar plátuútgávnar. Annika og Jógvan (Telling) í 1977. Eisini ein dygdarútgáva, sum tíverri ongantíð er givin út á fløgu ella talgild á annan hátt. So eru tað eginútgávnar, "Mit eget land", "Spor í sjónum", "Dulcinea", "Havið", o.s.fr. Týðandi klípi í okkara nýggja sangskatti. Og tá ið so jubileumsútgávan "Endurljós" kom í 2015, sannaðu øll, at Annika er framvegis still going strong. Hóast hon hevur sungið í hálva øld, er sangrøddin at kalla enn hin sama. Ein lívsjáltandi kraft gjøgnumseyrar hesa útgávu og staðfestir, at Annika hevur av røttum vunnið sær støðu sum okkara mæta songdiva. Tað kundu verið so mong, sum skrivaðu Anniku hesar reglur, men um eingin annar hevur skjottað eftir tí, at hon hevur stór-an føðingardag í dag, so taki eg

lutin á meg. Eg eri bara ein av ivaleyst mongum øðrum, sum havi kent fløvan av hennara sangum og hennara rødd. Í útvarps- og seinni sjónvarpssendingum hava okkara vegir krossast. Eg havi sitið í hugnaligu húsunum hjá foreldrum hennara uppi á høvdini í Hoyvík oman fyri Hoydalar, hagar hon hevur vitjað við jøvnum millumbili. Útsýnið er einastandandi. Hon segði frá, hvussu hitt skiftandi føroyska veðrið hugtekur hana. Haðani sær hon alt litspælið í havsbrúnni, og í tøgningini lýðir hon á orkesturljómin av brimi og sjóroki inni við land. Morgunin eftir er kvirt og slætt og havið blikar. Eingin dagur er líka. Eg havi eisini verið á gátt í Admiralgade í hjartanum í Keypmannahavn, og tvær ferðir hava vit fylgst í Frederiksberg Have, sum var hin gátuføra lundin, sum manningin í Harkaliðnum sást avmyndað í á plátuhúsanum í 1971. Ein góðveðursmorgun í mai 2008 fingur vit eina heila útvarpssending burturúr samrøðu á einum beinki í Frederiksberg Hava.

Aftaná - við einum kaffimunni í eini fortovskafé í Vesterbrogøtu - segði hon frá ommuni á Vesturbrúgv, sum hon búði hjá, tá hon gekk á leikskúla. Hennara íbúð var miðdepilin hjá Harkaliðnum, sum upprunaliga var ein útisetabólkur. Hóast Annika nú fer um tey sjeýtifimm, kenni eg meg sannførdan um, at hon er ikki liðug enn. Okkurt liggur eftir. Løgin bylgjast mestur framvegis innan í henni. Kanska fer hon at kalla okkurt av teimum fram, tá andin legst á hana. Kanska okkurt vakurt várkvöld uppi í húsinum á høvdini omanfyri Hoydalar við útsýni eystur- og suðureftir, har "mánin hann skínur yvir Nólsoyarfjørð, hann skínur og dandar, so vit verða ør". Takk fyri sangin, Annika.

Suni



VIVIAN
SJÓÐKLETT

Sexologur, pedagogur og
Kunstterapeutur
Kunstterapi.fo
Vaginal terapeut

Tvørsøgn um broyting

Jung: Ein kann ikki broyta tað, sum ein enn ikki hevur viðurkent. Aðrir mátar at siga hetta eru: Tað, sum er, er. Ella ein kemur víðari í lívinum, tá ið ein er, har ein er - tað vil siga, tá ein er við sítt fráfaringarstað! At viðurkenna sínar kenslur. Vit hava fyra grundkenslur, og tær eru: Gleði Vreiði Sorg Seksualitetur Hví eru kenslur týðningarmiklar? Fyri tað fyrsta er tað at merkja seg sjálvan og sínar kenslur týðningarmikið fyri tað at vera livandi til staðar í sínum egna lívi. Fyri tað annað eru kenslurnar fortreyt fyri at kunna merkja, hvat ein ynskir. Uttan kenslur blíva eins ynski skild sundur frá einum sjálvum sum nakað mentalt ella sum tankar, sum ein ikki kann vera vísir í kennast rættir. Ofta verður tú bilsin, tá ið tú merkir kensluna: "Hetta kennist rætt" - viðvíkjandi avgerðum, sum skulu takast, tí ein hevði hugsað okkurt annað. At vera heilhugaður tá ta kemur til persónlig virðir viðvíkjandi partnara, seksualiteti, arbeiði, sum familja, ja viðvíkjandi øllum, sum ein tekst við. Eitt ynski er treytað av at vilja okkurt, av egnum vilja. Uttan ynski kann ein heldur ikki hava nakað mál at arbeiða fram ímóti. Tíðin leikir øll sár, verður ofta sagt - ella at grøða opin sár til arr. Vit kunnu ímynda okkum, at sorgin, pínar, vreiðin eru 200 litrar av vatni í einari oljutunnu, har krani verður settur á. Tá ið hesir 200

litarnir eru komnir út, eru sorgin, vreiðin og pínar burtur. Um kranin stendur og dryppar onkuntíð, kann tað taka trý ár at tømja hesa tunnuna. Um tú snarar kranan, so nakrir litrar renna úr hvørja ferð, so tekur tað møguliga nakrar mánaðir. At lata tveir litrar úr hvørja ferð kann berast saman við at tosa í tveir tímar, møguliga gráta, vera ill ella illur og merkja pínu í tjúgu minuttir. Um ein sum vaksir bara gevur øðrum skuldina og ikki kann tosa um egin mistøk og egnar skeivleikar, so letur ein bert tjúgu dropar úr tunnuni hvørja ferð. Tónleikalagið "Det er samfundet skyld" úr útgávuni "Verdens lykkeligste mand" frá 1994 hjá TV2 lýsir Steffen Brant við speisemi, hvussu gangast kann, tá vit ikki taka ábyrgd og enda sum offur. Nógv menniskju koma ongantíð í samband við sínar innilæstu kenslur, sleppa ongantíð av við tær og fara í grøvina við teimum. Í gamla Palestina og øðrum londum við fingur kvinnurnar løn fyri at gráta til jarðarferðir - tær sokallaðu grátikonurnar. Í hesum arbeiði sluppu tær av við sorg og sýt, og hjá mongum teirra bleiv grátikonuarbeiðið teirra "skái" í lívinum. Gráturin leikir, sum heitt vatn bræðir gler. Tá ið vit loyva okkum at gráta, loyva vit eisini kærleikanum inn; og tað kann eggja ta seksuelli orkuna og stimbra lívið fram móti einum vøkrum og virðiligum grundarlagi.